

птица и върви да търсишъ храната си по стъблата на дърветата! Чукай по тѣхнитѣ кори и измѣквай храната си изподъ тѣхъ... А вода да пиешъ само тогава, когато завали дѣждъ!...

Още не доизрекалъ апостолъ Петъръ последнитѣ си думи, и скжперницата жена се обърнала на птица и изхвърхнала презъ коминя на кжщата.

И отъ тогава до днесъ живѣе птицата-кълвачъ въ гората, каца по стъблата на дърветата, дѣлбае тѣхнитѣ кори съ яката си човка и съ дѣлгия си грапавъ езикъ извлича изподъ коритѣ личинки и червейчета и лакомо ги поглѣща. Той е цѣлъ покритъ съ черна перошина, защото, когато жената се обърнала на птица, тя изхвърхнала презъ комина, и бѣлата и дреха се изцапала съ сажди. А на главата си имала само свѣтло-червена шапчица отъ свѣтло червеното шалче на жената, което носѣла на главата си.

Трудно живѣе кълвачътъ заради голѣмата си ненаситностъ и жадностъ за повече. Само, преди да вали дѣждъ, той чирика и нетърпеливо чака да падне небесната влага, за да утоли жаждата си.

Ярославъ Снежинъ

АПРИЛЪ

Априлъ отново се вестява
ликуващъ, бодъръ и засмѣнъ;
зеленината се сгжства
по неговия пжтъ зеленъ.

Запѣха птици въ дървесата
и пращатъ поздравъ отдалечъ:
„Здравѣй ти, братко нашъ, съ брадата,
зелена и въ ржката съ мечъ.

„Изуши киша, студоветѣ
прогони задъ горитѣ чакъ;
затуй днесъ всичкитѣ поети
ти пращатъ своя поздравъ драгъ“.

Априлъ възражданъ имъ отвърна:
„Пѣвци, здравѣйте, азъ съмъ вашъ!“
И съ тѣхъ запѣ и ги обгърна
подъ гжстия си царственъ плащъ.

Асенъ Калояновъ